

varnost ni baš velika, da bi se zvedelo vse tisto . . . Tudi nam ni prav umevno, kako je moglo ostati Carlu grešno razmerje njegove žene do predstojnika njegovega tako dolgo prikrito. No, kar nam ni prav jasno v značaju Čarlovem, gre nemara na rovaš njegovega italijanskega temperamenta in pa miljeja, ki nam ni povsem znan. Z neodoljivo logiko dejanje pač ne sledi dejanju, a če vpoštevamo ravnokar omejneno, potem lahko vse ono velja. Vobče moramo reči, da je igra zasnovana s preudarkom in veliko spretnostjo. Kar se tiče zunanjega dejanja, zunanje tehnike, se ujema in sklada vse jako lepo. Samo nenavadna in nenadna smrt Sigismondova je „izvita iz trte“. -- Nekoliko spominja ta drama na Bernsteinovega „Tatu“ in pač tudi na Ibsenovo „Noro“.

Predstava je bila lepa. Gospa Borštnikova (Elisa) in gospod Nučič (Carlo) sta se jako dobro poglobila v svoji vlogi in tudi v laški temperament svojih junakov.

Dne 21. jan. pa smo imeli primiero Meškove dramatske slike v treh dejanjih „Na smrt obsojeni“. Prvo hibo je napravil gospod pisatelj pri tem svojem delu s tem, da mu je dal naslov, pod katerega se da subsumirati več, nego nam je nameraval nuditi „Na smrt obsojeni!“ Kaj vse bi se dalo pričakovati od tega naslova? In pričakovalo se je, odtod tisto razočaranje, ki se je kazalo pri občinstvu in kazalo pri kritiki. Druga napaka je to, da nedostaje tej dramski sliki junaka, okoli katerega bi se osredotočevalo vse dejanje. Po nameri gospoda pisatelja bi imel biti kaplan Vinko Dolinar tisti junak, toda preveč je omejil njegovo vlogo in tako stopa v igri zdaj ta, zdaj ona oseba bolj v ospredje, to pa je seveda neugodno za celotni vtisk. Sicer se je izkazal gospod Meško prav spretnega dramatika. Vsako dejanje samo zase je dokaj efektno, nastopi se menjavajo hitro in sploh je vedno dovolj življenja na odru. Če ne zahtevamo več, nego nam je pisatelj nuditi hotel, če smatramo njegov proizvod za ljudsko igro, kar v istini je, potem moramo reči, da smo videli že mnogo slabše igre na našem in tujih odrih. Igrri je škodovala morda nekoliko tudi cenzura. Kajti če posega pri takih stvareh tuja roka vmes, je vedno slabo. Vsekakor pa je Meškova igra važen dokument v zgodovini koroških Slovencev, dokument, ki bo pričal še poznim rodovom, kaj je storila iz ubogega koroškega Slovenca — nemška kultura. Prizori, ki jih vidimo v Meškovi drami, so, žal, le prepristni. Tudi Gelb, njegov sin Pepe, pisar Pevec in kmet Zabernik so Slovenci, a kaki Slovenci! V tem baš tiči tragika, da slovenski narod po zaslugi protektorjev nemških šol tudi moralno propada. Kajti le materina beseda sega do srca, le ona ima vzgojevalno moč. Mislimo, da se ne motimo, ako trdimo, da nam pisatelj s svojo igro ni hotel pokazati samo trpljenja koroških Slovencev, temveč tudi zle posledice, ki jih rode v moralnem pogledu sedanje koroške razmere. Igra se bo dala, če bo gospod pisatelj hotel, popraviti tako, da se bo obdržala stalno na repertoarju.

Ponovila se je igra dne 26. januarja popoldne.

B. Opera. Operne in operetne predstave smo imeli od zadnjega poročila sem sledeče:

Dne 2. januarja se je pela četrtič Gounodova opera „Romeo in Julija“, dne 10., 14. in 16. januarja se je uprizorila našemu občinstvu še iz prejšnjih časov toli priljubljena opereta „Mamzelle Nitouche“ z gospodično Grossovo v naslovni vlogi, dne 12. januarja so peli četrtič Parmovega „Nečaka“, a dne 24. in 26. januarja po daljšem premoru zopet „Zvonove Korneviljske“.

Dr. Fr. Zbašnik.